

Arrest

nr. 117 301 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LAUWEREYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*), die aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM duidt de verzoekende partij op haar stabiele en vaste relatie met de heer R.(...), een Belgische onderdaan, en op het gegeven dat zij samen met hun twee kinderen een gezin vormen. Zij brengt hiertoe in de bijlage van haar verzoekschrift een attest betreffende de samenstelling van het gezin, een getuigschrift van woonst en de geboorteakte van haar kinderen bij. Zij beperkt zich er dienvolgens toe te stellen dat haar verwijdering van het grondgebied haar nadeel berokkent.

Er wordt op gewezen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat enig bestaand verblijfsrecht aan de verzoekende partij wordt ontnomen. In deze stand van het geding is er dan ook geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. In dit verband heeft het EHRM er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23). Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Er kan slechts worden vastgesteld dat bij de loutere stelling dat haar verwijdering van het Belgische grondgebied haar schade berokkent, geen hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij laat na aan te tonen waarom zij elders geen gezinsleven met haar partner en kinderen zou kunnen leiden. Daarnaast blijkt niet dat - en de verzoekende partij geeft dit ook niet te kennen - zij voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend of een andere verblijfsmachtiging voor een verblijf in België langer dan drie maanden, terwijl zij verklaart sinds 2008 in België te verblijven. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. Zij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om haar recht op een gezinsleven te beschermen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij dan ook niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

In het kader van artikel 3 van het EVRM werpt de verzoekende partij op dat zij als Roma zigeunerin geen zekerheid heeft op een veilige toekomst in haar land van herkomst. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat.

De verzoekende partij voert geen middel aan tegen de overige component(en) van de bestreden beslissing.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 september 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 17 december 2013, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 augustus 2013 opgenomen grond, stelt zij intussen een duurzame relatie te hebben met een Belg. Zij hebben tevens een kind. Zij stelt dat het kind nog te klein is om zonder moeder te kunnen opgroeien. Zij vraagt op basis van haar gezin en kind om in België te kunnen verblijven. Zij geeft nog aan sinds 2008 in België te zijn.

De verwerende partij verwijst naar de uitvoerige uiteenzetting met betrekking tot artikel 8 van het EVRM in zowel de nota als de beschikking en stelt dat men als illegale vreemdeling niet kan verzoeken gedoogd te worden op het grondgebied omdat er een gezinsleven is. Zoals in de beschikking wordt gesteld, duidt de verwerende partij erop dat het *in casu* een eerste toelating betreft, dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen en dat een tijdelijke terugkeer geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

2.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting opmerkt dat zij sinds 2008 in België is, doch niet aangeeft op welke manier dit afbreuk zou doen aan voornoemde beschikking van 19 augustus 2013. Daarnaast verwijst zij naar haar partner en kind, hetgeen zij ook reeds in haar verzoekschrift had gedaan. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, werd op het gezinsleven van de verzoekende partij echter reeds uitgebreid ingegaan in voornoemde beschikking in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. Met het louter herhalen of benadrukken van bepaalde aspecten ter terechtzitting brengt de verzoekende partij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot voornoemd artikel 8 reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. Op de overige onderdelen van voornoemde beschikking, waaronder de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, gaat de verzoekende partij niet in, zodat hieraan geen afbreuk gedaan wordt. Met verwijzing naar de beschikking van 19 augustus 2013 wordt een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET